

NOVEMBER 1.

A tűzfalakra hűs ködöt
sír a november mélabúsan.
Emberfűrtös villamosok
futnak a ködbe koszorúsan.

Mindszent-virágos ár sodor
s egy disztelen sír gondja éget:
Ó, hogyha áthajtanám
koszoriúval a messziséget.

Tudom, hogy vár ma. Nő a köd.
Nincs rajta rács, nincs rajta kő-jegy.
Határon átkiáltanám:
ringasd szelid karokkal, Órhegy!

Körül az este glóriás:
ezernyi gyertya gyúl — s kilobban.
Ő alszik fénytelen tovább
a kergetőző évszakokban.

Hó villan, vérpiros bogyót
fehérbe ejt a rózsabokra,
Strok között friss por szítál
a temetői nyúl nyomokra.

Aranybogár a bodzafán,
a csúcson villámok csatáznak.
Karó-dárdás terraszokon
asszonyok szőlőt karikáznak.

A sárga gesztenyés tővén
az élet ifjú láza tombol.
A labdázó fiúk zaját
ősz küldi a kollégiumból.

S jönnek szirénás, vad szelek,
hogy fenn az új telet jelentsék . . .
Az én életem évszakos,
az ő évszaka végtelenség.

Áprily Lajos.